



Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-3 У. 5213/2020
29.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Бисерке Савић и Јасмине Крстић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА, са седиштем у ..., ..., кога заступа пуномоћник ББ, запослена код тужиоца, ради поништаја решења туженог Општинског већа општине Сурдулица, број 434-3/22/2017-01 од 24.01.2020. године, кога заступа Општинско правобранилаштво општине Сурдулица, Српских владара 9, у предмету локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама, у нејавној седници већа, одржаној 29.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење туженог Општинског већа Општине Сурдулица, број 434-3/22/2017-01 од 24.01.2020. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОДБИЈА СЕ** захтев туженог за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба АА, са пословним седиштем у ..., против решења општине Сурдулица - Одељења за финансије и привреду - Службе за пореске послове, број 434-3/22/2017 од 19.05.2017. године, којим је тужиоцу утврђена локална комунална такса за коришћење простора на јавним површинама и испред пословних просторија у пословне сврхе осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, и то: за заузеће јавне површине (електрични стубови за НН мрежу) Сурдулица, за заузеће јавне

површине (објекти трафо станице) Судрулица, за заузеће јавне површине (подземни каблови) Судрулица и за заузеће јавне површине (електрични стубови за НН мрежу са ормарићима) Сурдулица, према табеларном приказу у диспозитиву наведеног решења, за период од 01.01.2017. до 31.12.2017. године, у укупном износу од 127.270.025,00 динара.

У тужби поднетој Управном суду 03.03.2020. године, коју је по налогу Суда тужилац уредио поднеском од 17.06.2020. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, због тога што у поступку његовог доношења није поступљено по правилима Закона о општем управном поступку, нису примењене одредбе Закона о планирању и изградњи, Закона о енергетици, Закона о финансирању локалне самоуправе и Закона о јавној својини и због непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања. Указује на став Министарства финансија, број 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године и истиче да решење не садржи образложење, у смислу одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, као и да су нејасни и противуречни дати разлози, јер се из решења не може утврдити шта се подразумева под појмом јавне површине. Указује на одредбе члана 128. став 2., члана 58. и члана 409. став 1. тачка 2. Закона о енергетици и истиче да се према мишљењу Министарства финансија, комунална такса наплаћује према важећим прописима, за привремено заузимање јавне површине, док је постављање инсталација испод и изнад површине земље, по правилу трајног карактера. Оспорава број утврђених стубова, јер електростубови нису самостални објекти, већ чине део инфраструктурних линијских објеката, у складу са Законом о енергетици, због чега се не може говорити о заузећу јавне површине, с обзиром да се не ради о привременим објектима. Такође, оспорава и висину утврђене предметне локалне комуналне таксе. Предлаже да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење туженог органа.

Тужени орган је преко заступника доставио Управном суду списе који се односе на предмет управног спора, као и одговор на тужбу и поднесак који је примљен у Управном суду 11.09.2020. године. У одговору на тужбу, тужени орган истиче да остаје при разлозима датим у образложењу оспореног решења. Указује да је тужба неуредна, јер Општинско веће општине Сурдулица не може самостално бити странка у поступку, већ то може бити општина Сурдулица, чији орган је Општинско веће, због чега тужбу треба одбацити. Истиче да је обавеза плаћања локалне комуналне таксе на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, утврђена одредбама члана 11. до 18. Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06,... и 104/16), као и одредбама Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица ("Службени гласник града Врања", број 42/16 и 8/17), који прописи су правилно примењени у спроведеном поступку. Додаје да Мишљење Министарства финансија не може бити од значаја у овом поступку, јер није у складу са материјалним правом, као и да је наглашавање да се под јавном површином не може сматрати простор испод и изнад земље, погрешно и непримерено тумачење прописа. Предлаже да Суд одбаци или одбије тужбу, а према трошковнику у одговору на тужбу, потражује трошкове за састав одговора на тужбу по АТ, у износу од 16.500,00 динара.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник

РС”, број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа, Управни суд је, испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, оценом навода тужбе и одговора на тужбу, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), прописано је између осталог, да у осталим стварима образложење решења садржи: кратко излагање захтева странака, утврђено чињенично стање, по потреби и разлоге који су били одлучни при оцени доказа, разлоге због којих није уважен који од захтева странака, правне прописе и разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, док је одредбом члана 235. став 1. истог закона, прописано да се одредбе овог закона које се односе на првостепено решење сходно примењују и на решења која се доносе по жалби.

Према одредби члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06...104/16 - др. пропис), јединице локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог закона, прописано је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга. Одредбом члана 15. тачка 9) истог закона, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да је обавеза плаћања локалне комуналне таксе на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, прописана одредбама члана 11. до 18. Закон о финансирању локалне самоуправе (“Службени гласник РС”, број 62/06,... и 104/16), као и одредбама Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица за 2017. годину (“Службени гласник града Врања”, број 42/16 и 8/17-исп.), који прописи представљају позитивне материјалне прописе, које је првостепени орган правилно применио. Тужени орган наводи да је првостепени орган на правилан и законит начин утврдио чињенично стање, односно да је дужина подземних каблова, којима је заузета јавна површина, утврђена на основу Извештаја који је сачинила ВВ из ..., као независно и стручно тело, по чијем извештају се на територији општине Сурдулица налази на јавним површинама укупно 2710 електрична стуба (бандера) за НН мрежу, 220 електрична стуба (бандера) са металним ормарићем, укупно 13 трафо – станица укупне површине 228,31м², као и 7 стубних трафо станица укупне површине 7м², као и да је на основу допуне Обавештења о предметима легализације за подземне

каблове, број 351-113/16-03 од 02.08.2016. године, издатог од стране Одељења за урбанизам, стамбено комуналне, грађевинске и имовинско правне послове општине Сурдулица, по којем је дужина јавне површине заузете подземним кабловима од стране жалиоца 4.712,44м, тако да укупна дужина заузета подземним кабловима на јавној површини на територији општине Сурдулица износи 24.395м. Ценећи наводе жалбе, тужени орган је нашао да су они неосновани из разлога ближе датих у образложењу оспореног решења. Због наведених разлога, тужени орган наводи да је одлучио као у диспозитиву решења.

Код оваквог стања ствари, Суд налази да је оспореним решењем повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, јер образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на решење какво је дато у диспозитиву, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари. Ово због тога што, како је одредбом члана 15. тачка 9) Закона о финансирању локалне самоуправе, прописано да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности, то Суд налази да образложење оспореног решења туженог органа, као ни образложење ожалбеног решења првостепеног органа од 19.05.2017. године, не садржи разлоге због којих је тужиоцу, између осталог, одређена локална комунална такса за коришћење простора испод површине земље према дужини положених подземних каблова, односно за линијске инфраструктурне објекте изграђене испод површине земље, јер чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена због постојања Одлуке о локалним комуналним таксама општине Сурдулица, сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе, да се тужиоцу, између осталог, утврди локална комунална такса за коришћење простора испод површине земље, с обзиром да се не ради о привременом коришћењу простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе и то се не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама, у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. У прилог наведеном је и Одлука Уставног суда, IУо-103/2015 од 09.11.2017. године, којом је испитујући сагласност једне од општинских одлука са законом, Уставни суд утврдио да се ради о увођењу таксе за сваки дужни метар заузете површине за оптичке каблове, високонапонске каблове, кабловску канализацију, магистралне водове, челичне цевоводе, нафтоводе, гасоводе, дакле инфраструктурне објекте изграђене испод или изнад јавне површине на основу грађевинске дозволе и техничке документације, те да се, у наведеном случају не ради о привременом коришћењу простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, због чега се постављање ових објеката не може довести у везу са коришћењем простора на јавним површинама у смислу Закона о финансирању локалне самоуправе. Због наведених разлога, Суд налази да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, а те повреде правила поступка су биле од значаја за доношење законите одлуке у овој правној ствари.

Нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења

наводи туженог органа из одговора на тужбу којима се истиче да је тужба неуредна и да је треба одбацити, јер Општинско веће општине Сурдулица не може самостално бити странка у поступку и да то може бити Општина Сурдулица, чији орган је општинско веће. Ово због тога што је одредбом члана 12. Закона о управним споровима, између осталог, прописано да тужени у управном спору јесте орган чији се управни акт оспорава, а како је тужбом у овом управном спору оспорено решење туженог Општинског већа општине Сурдулица, број 434-3/22/2017-01 од 24.01.2020. године, то Суд налази да наводи туженог органа у овом правцу, нису од значаја за другачију оцену законитости оспореног решења.

Због наведених разлога, налазећи да су оспореним решењем повређена правила поступка на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у тачки I диспозитива пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе нову и на закону засновану одлуку, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Како тужени орган није успео у овом управном спору, то је одбијен захтев туженог за накнаду трошкова управног спора, применом одредби члана. 66, 67. и 74. Закона о управним споровима, уз сходну примену одредбе члана 151. Закона о парничном поступку, због чега је одлучено као у тачки II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана: 29.09.2022. године, II-3 У. 5213/2020

Записничар
Снежана Петровић, с.р.

Председник већа-судија
Ненад Стојановић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП